

Kapitola 5

Larisa plachtila vzduchem na hřbetu svého draka, zabraná do myšlenek. Přemýšlela o tom, jestli by Waltr dokázal přivést její maminku zpátky do jejího světa, a ne jen do jeho simulace.

A záleží na tom? Směřovala teď k portálu, kterým Josh, André a Suzy vstoupili původně do tohoto světa. I kdyby Waltr dokázal její maminku přivést zpátky, ona teď musela odejít, aniž tušila, kdy nebo zda vůbec se vrátí. Nebylo sobecké chtít, aby se její maminka vrátila, když ji vzápětí sama opustí?

Všechno bude záviset na tom, co Notch s těmi informacemi, které mu předá, udělá, pokud jí vůbec uvěří.

Byla natolik zahloubaná do sebe a její drak byl tak zaujat olizováním udidla ve své tlamě, že si ani jeden z nich nevšiml pasti, kterou odjistili, dokud se kolem nich neomotala síť a oni se nezačali řídit k zemi.

Jak padali, rozevřeli se nad nimi do padáku kusy oblečení přivázané k síti. Tím se jejich pád podstatně zpomalil, ale i přesto si její drak při dopadu na zem vyrazil dech.

Jakmile dopadli, vyrojilo se kolem nich několik lidí. Ti rozvázali síť a kdosi přehodil Larise přes hlavu kapuci. Svázali jí ruce za zády a oddělili ji od draka.

Otočila hlavu, aby uslyšela, kolik lidí je kolem ní.

„Pohyb,“ řekl kdosi a neomaleně ji zezadu pobídl k chůzi.

Zakopla a málem narazila obličejem do země, když vtom ji zachytily nějaké silné paže. Kdosi ji zvedl a postavil zpátky na nohy.

„Kam mě to vedete?“ dožadovala se odpovědi.

Ať už ji pobízel kdokoli, zůstal potichu, ale nepřestával ji dloubáním do zad přesvědčovat o tom, že má pokračovat v cestě.

Po chvílce do něčeho narazila a znovu málem spadla.

„Teď opatrně,“ bylo vše, co jí ten chraplavý hlas řekl. Našlapovala proto opatrně, dokud špičkou nohy nenarazila na okraj schodu. To dělala po celou dobu výstupu.

Jak pomalu postupovala vzhůru, zaslechla občas podrážděné povzdechy svého únosce.

Když už před nimi nebyl žádný další schod, popadl ji její únosce za ruku a rychle s ní prošel dlouhou chodbu. Musela být opravdu dlouhá, protože šli zhruba dvě minuty pořád dopředu bez jediného zabočení na kteroukoli stranu, než jí trhnutím dal pokyn, aby se zastavila.

Její únosce jí strhnul kapuci z hlavy a ona se hned rozhlédla kolem. Místnost byla plná vojáků, kteří lemovali zdi. Sledovala řadu ozbrojených mužů, až na konci místnosti uviděla trůn. Když spatřila, kdo na něm sedí, hlasitě si povzdechla. „Dylan?“

Dylan při pohledu na ni zavrtěl hlavou. „Vidím, že jsi pořád zombie. Nemám na to sice žádný lék, ale i tak ti děkuji za to, že jsi mi přivedla zpátky mého draka.“

Opřel se na trůnu o opěradlo, protože k němu přistoupil další muž a podal mu zářící křišťálovou kostku, která byla ukrytá v cestovním vaku na dračím hřbetě. Dylan ji párkrát otočil ve svých rukou a zvědavě se podíval na Larisu.

„Co je to?“

Larisa pokrčila rameny, i když jí to moc nešlo, protože měla ruce spoutané za zády.

„Nic.“

Spiklenecky se na ni usmál.

„To jsi dostala od těch tří dětí?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Vyhodil kostku do vzduchu. Při pohledu na to, jak kostka letí obloukem po místnosti a dopadá do rukou jednoho z vojáků, se jí málem zastavilo srdce.

Dylan se začal smát.

„Jako lhářka nestojíš za nic. Řekneš mi, co to je?“

„Nevím, co to je.“

„Kde jsi k tomu přišla?“

„Nevzpomínám si.“

Naklonil se dopředu, bradu si opřel o dlaň a konečky prstů se hladil po jemně oholené tváři.

Pak se zase opřel dozadu a pokynul rukou směrem k ní.
„Zavřete ji do žaláře, dokud nebude chtít mluvit.“

Larisa se snažila vyprostit z provazu utaženého kolem zápěstí. Ani pod náporem její velké síly, kterou jakožto zombie měla, však nepovolil.

Dylan na ni ukázal. „Tato pouta byla vytvořena speciálně k tomu, aby udržela i někoho mnohem silnějšiho, než jsi ty.“

Když se ji voják, který stál za ní, snažil chytit, vyškubla se mu. „Dylane, počkej!“

Dylan zvedl ruku a vojáka zastavil. Pak se na ni podíval a znovu se naklonil dopředu.

„Copak?“

„Musíš mě pustit.“

„Proč?“

Podívala se na vojáky, kteří měli ruce na jílcích svých mečů a byli připraveni ji skolit, pokud by se o něco pokusila. Podívala se zpátky na Dylana.

„To ti nemohu říct.“

Dylan došel k vojákovi a vzal si od něj zpátky tu zářící kostku. Postavil se přímo před Larisu a kostku zvedl tak, že byla mezi nimi.

„Nech mě hádat.“

Privřenýma očima se na něj zadívala.

Usmál se a podíval se na kostku.

„Ty tuhle kostku neseš zpátky k místu, kde se nachází portál do vnějšího světa. Až budeš tam, použiješ ji k tomu, abys opustila tento svět a setkala se se stvořitelem v naději, že

ho přesvědčíš, aby pomohl Herobrinovi zastavit Malloryho, než ovládne všechny světy, počínaje tímto.“

Podíval se zpátky na ni. „Zapomněl jsem na něco?“

Larise spadla překvapením brada.

„Jak...?“ zakoktala.

Dylana její údiv rozesmál. „David byl dokonalým špehem, který se infiltroval do Herobrinova tábora. Hlavní otázka, kterou by sis ale teď měla položit, je tato: dovolíme tvým přátelům, aby se dostali do města jako první?“

Pak se naklonil blíž: „Nebo je hned teď zlikvidujeme?“

Kapitola 6

Herobrine se zarazil s krumpáčem v ruce. Josh, André a Suzy nepřestávali kutat na konci tunelu, který se za nimi neustále zvětšoval, a postupovat dále do nekonečně vzdáleného bodu.

Herobrine naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. Pak se na ty tři podíval. „Přestaňte kopat!“

Všichni tři přestali a podívali se na něj.

„Co se děje?“ zeptala se Suzy.

„Pšt,“ odvětil Herobrine a podíval se do tmavého tunelu za nimi.

Přestože kopali už celý den, tunel neměl na délku ani třetinu šířky hory, ale přesto už byl dost dlouhý na to, aby světlo na druhém konci zmizelo z dohledu a vše, co tak mohli vidět, byly jen temné stíny.

Zdalo se mu, že tam viděl nějaký pohyb, a tak zamžoural do černočerné tmy za nimi.

Aniž odlepil oči od tunelu, který vykopali, natáhl ruku a rychle uhasil louč, což je uvrhlo do naprosté temnoty.

„Hej!“ vykřikl André. „Proč jsi to udělal?“

Herobrine si ho nevšímal a oči měl stále přilepené na tom samém bodě. Po zádech mu přeběhl mráz, když hlouběji v tunelu zahlédl jasně rudé tečky.

V tu samou chvíli vykřikl André to slovo, které mu vytanulo na mysli: „Pavouci!“

Herobrine zapálil louč a všechny to jasné světlo oslepilo. Pak ukázal na bok tunelu.

„Rychle! Všichni kopejte tady.“

Stoupli si kolem kamenného bloku a svými krumpáči ho rychle vykopali ze strany tunelu.

Jakmile se blok uvolnil, snažili se ho odsunout po podlaze. Museli se do toho opřít všichni čtyři a s každým krokem museli pořádně zabrat, aby ho vůbec dokázali přesunout na správné místo a tunel tak zablokovat.

Suzy řekla nahlas, co si každý v duchu myslel.

„Myslíte si, že nás viděli?“

Herobrine sledoval kámen, který tam odsunuli. „Pšt,“ bylo jediné, co na to řekl.

Jak známo, pavouci špatně viděli a navíc byli dost daleko. Možná, že návštěvníci zareagovali dost rychle, aniž by si jich pavouci všimli.

Herobrine držel ruku nahoře, aby všichni zůstali potichu, zatímco pozoroval ten kamenný blok.

„Co bude...?“

Podíval se zamračeně na Andrého, aby ho přerušil, a pak zase zpátky na kamenný blok. V plápolajícím světle louče se zdálo, jako by se kámen pohnul dopředu a dozadu. Všichni couvli, aniž přestali ten blok sledovat.

Když ustoupili, světlo louče už nevytvářelo zdání pohybu podél okrajů kamenného bloku, a tak bylo vidět, že se kámen ve skutečnosti nehýbal.

Herobrine popošel dopředu a položil ruku na kamenný blok. Otočil hlavu a přitiskl ucho na jeho povrch.

„Co...?“

Zvedl prst, aby znovu Andrého umlčel.

Na druhé straně bloku však nic neslyšel. Vydechl konečně dlouho zadržovaný vzduch a obrátil obličej k ostatním, aby jim řekl, že je vzduch čistý, když vtom se blok naklonil na stranu a skrze otevřenou skulinu po něm chňapnul pavouk.

